

1. My life closed twice

My life closed twice before its close;
it yet remains to see
if Immortality unveil
a third event to me,

so huge, so hopeless to conceive,
as these that twice befell.
Parting is all we know of heaven,
and all we need of hell.

2. I died for beauty

I died for beauty, but was scarce
adjusted in the tomb,
when one who died for truth was lain
in an adjoining room.

He questioned softly why I failed?
"For beauty," I replied.
"And I for truth, -the two are one;
we brethren are," he said.

And so, as kinsmen met a night,
we talked between the rooms,
until the moss had reached our lips,
and covered up our names.

3. The bustle in a house

The bustle in a house
the morning after death
is solemnest of industries
enacted upon earth, -

the sweeping up the heart,
and putting love away
we shall not want to use again
until eternity.

4. Because I could not stop for Death

Because I could not stop for Death,
he kindly stopped for me;
the carriage held but just ourselves
and Immortality.

We slowly drove, he knew no haste,
and I had put away
my labour, and my leisure too,
for his civility.

We passed the school where children played,
their lessons scarcely done;
we passed the fields of gazing grain,
we passed the setting sun.

1. Mijn leven sloot twee keer voor het einde

Mijn leven sloot twee keer voor het einde;
het staat nog maar te bezien
of Onsterfelijkheid
een derde gebeurtenis voor me onthult,

zo groots, zo hopeloos om te bevatten,
als deze twee eerdere gebeurtenissen.
Heengaan is alles wat we weten van de hemel,
en alles dat we moeten van de hel.

2. Ik stierf om schoonheid

Ik stierf om schoonheid, maar was nog maar net
gewend aan de tombe,
toen er iemand die om waarheid stierf
in de naastgelegen ruimte werd gelegd.

Hij vroeg zachtjes waarom ik het begaf.
'Om schoonheid,' antwoordde ik.
'En ik om waarheid – die twee zijn een;
we zijn broeders,' zei hij.

En zo, als verwanten die elkaar op een nacht ontmoetten,
praatten we van de ene tot de andere ruimte,
totdat het mos onze lippen had bereikt,
en onze namen had bedekt.

3. Het geredder in een huis

Het geredder in een huis
op de morgen na een overlijden
is het plechtigst van alle bezigheden
die op aarde worden uitgevoerd, -

het aanvegen van het hart,
en opruimen van de liefde
die we niet meer zullen willen gebruiken
tot in de eeuwigheid.

4. Omdat ik niet kon stoppen voor de Dood

Omdat ik niet kon stoppen voor de Dood,
was hij zo vriendelijk om voor mij te stoppen;
het rijtuig bevatte slechts onszelf
en Onsterfelijkheid.

we reden langzaam, hij kende geen haast,
en ik had al mijn werk weggedaan
en mijn vrije tijd ook,
omwille van zijn hoffelijkheid.

We passeerden een school waar kinderen speelden,
hun lessen nog maar net gedaan;
we gingen langs de velden met starend graan,
en langs de ondergaande zon.

We paused before a house that seemed
a swelling of the ground;
the roof was scarcely visible,
the cornice but a mound.

Since then 'tis centuries; but each
feels shorter than the day
I first surmised the horses' heads
were toward eternity.

5. There's been a death in the opposite house

There's been a death in the opposite house
as lately as to-day.
I know it by the numb look
such houses have always.

The neighbors rustle in and out,
the doctor drives away.
A window opens like a pod,
abrupt, mechanically;

Somebody flings a mattress out,--
the children hurry by;
they wonder if It died on that,--
I used to when a boy.

The minister goes stiffly in
as if the house were his,
and he owned all the mourners now,
and little boys besides;

and then the milliner, and the man
of the appalling trade,
to take the measure of the house.
There'll be that dark parade

of tassels and of coaches soon;
it's easy as a sign,--
the intuition of the news
in just a country town.

6. The dying need but little, dear

The dying need but little, dear,--
a glass of water's all,
a flower's unobtrusive face
to punctuate the wall.

A fan, perhaps, a friend's regret,
and certainly that one
no color in the rainbow
perceives when you are gone.

We hielden stil voor een huis dat
een swelling van de grond leek;
het dak was nauwelijks zichtbaar,
de deklijst slechts een aarden wal.

Sindsdien zijn er eeuwen verstreken, maar elke dag
voelt korter dan de dag waarop
ik voor het eerst vermoedde dat de paardenhoofden
gericht waren op de eeuwigheid.

5. Er is iemand doodgegaan in het huis hiertegenover

Er is iemand doodgegaan in het huis hiertegenover
zo recent als vandaag.
Ik weet het door de verstarde aanblik
die zulke huizen dan altijd tonen.

De burens rennen in en uit,
de dokter rijdt weg.
Een raam gaat open als een peul,
abrupt, mechanisch;

Iemand gooit een matras naar buiten, --
de kinderen haasten zich er heen;
ze vragen zich af of Het daarop stierf, --
dat deed ik ook toen ik klein was.

De predikant gaat vastberaden naar binnen
alsof het zijn eigen huis betreft,
en hij alle rouwenden nu bezit,--
en ook nog kleine jongens;

en dan de hoedenmaker, en de man
met dat verschrikkelijke beroep
om de maten te nemen van het huis.
Straks zal daar die donkere parade

van pluimen en van koetsen zijn;
het is zo eenvoudig als een teken,--
het verkrijgen van het nieuws
in maar een kleine stadje.

6. De stervenden hebben maar weinig nodig, lieve

De stervenden hebben maar weinig nodig, lieve, --
een glas water is alles,
het onopvallende aanzicht van een bloem
om de muur te accentueren.

Een waaier misschien, de spijt van een vriend,
en zeker degene
die geen kleur ontwaart in de regenboog
als jij er niet meer bent.

*Gedichten: Emily Dickinson, 1830 – 1886
Nederlandse vertaling: Ymkje de Boer, 2006*